

Járni tanulunk!

A budapesti polgár saját magán tapasztalhatja, hogy a közlekedési rendőrség két hónap óta a legerélyesebben végzi az utcai közlekedés megrendszabályozását. Szrubián rendőrtanácsos emberei éber szemmel halásszák ki a utcai forgatagból mindazokat, akik nem tartják be a szabályokat. Ami igaz, az igaz: a közlekedési rendőrség áprilisban és májusban olyan nagyszerűen dolgozott, hogy a járművek által okozott balesetek számát negyedére csökkentette. E két hónap alatt csak négy halálos kimeneteli elgázolás történt. Jogosan mondjuk, hogy csak, mert az erélyes közbelépés előtt csaknem napirenden voltak a halálosvégű villamos balesetek. A közlekedési rendőrség most minden erejével azon dolgozik, hogy ezt a számot is lecsökkentsé. Áprilisban nyolc nagyobb autógázolás volt, ezek közül négy halálos és négy súlyos kimeneteli. Noha a közlekedési rendőrség működése óta az autóval való elgázolások száma is kevesebb, — ami ezekből a számokból is látszik, — mégis, az autók által okozott balesetek halálozási arányszáma még mindig eljlesztően nagy.

A közlekedési rendőrség mindent megtesz, hogy az elgázolásokat, amennyire egy ilyen világ város forgalma mellett egyáltalán lehetséges — megszüntesse.

Régi rossz szokásom, hogy az ilyen új rendet mindig a saját bőrömről szeretem kitapasztalni és ezért most, hogy a közlekedési rendőrség két hónapi működése után a balesetek száma tényleg feltűnő arányban csökkent, — elindultam egy kis cserkészésre. Meg akartam tudni, hogy lehet-e még a régi jó módszer szerint közlekedni.

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

351.81

Szerző: László Aladár

Cím: Járni tanulunk!

Idő

"1924"

Személy

Helvyszám

351.454 "1924"

Forrás:

Pesti Hírlap

Bp

(Hely)

1924. 5. 25.

(Idő)

(Köt. v. fiz.)

(Oldal)

Az új rend legnagyobb vívmánya, hogy csak derékszögben lehet átmenni az uttesten.

Megállók a Rákóczi-ut és Nagykörut sarkán. Dél van. Autók, villamosok, társzekerek, biciklik, kis motorok, fiakerrok, konflisok, népség, katonaság. Igen, csak hogy a népség és katonaság tényleg valami katonai rendben derékszögben, majdnem libasorban megy át a veszélyeztetett zónán. A nagy kavardás közepén három rendőr is áll: ha valaki eltévesztené a rendet már rendőr feléje és fehér kesztyűs kezük egy intésével beleterelik a ritenent a „derékszög“-ben haladó sorba.

Itt születtem ebben a városban és hozzászoktam, hogy itt úgy járkáltunk át az uttesten, ahogyan

akartunk. Amint a Népszínház előtt nézem a négy kis emberfolyót, amint szabályos négyezögbe zárja a három rendőrt látom, hogy itt járni nem tudok, most járni tanulok!

Majd csak valamelyik közlekedési rendőr elmagyarázza nekem, hogy mi a helyes közlekedés. Báttran nekiindulok a Népszínház előtti járdáról keresztben át a Pesti Hazai Takarékpótló felé. A rendőrök integetnek, de úgy teszek, mintha nem látnám. Mikor közelükbe érek, az egyik rám szól: — Hé! Hová? Hát nem teceik tudni, hogy ilyenkor nem lehet itt átmenni?

Látom rajta, hogy haragszik és hamar kivágom:

— Nem tudom. Vidéki vagyok!

Végig mér.

— Vidéki? — mondja jóakarattal. — Hát így csak vidéken lehet járni, mert ott nincsenek villanyok...

És nevet. Már azt vártam, hogy megkérdezi: hova való vagyok.

Aztán elmagyarázza a közlekedési derékszöget, amit már ismerek, szépen beteretel a szabályosan közlekedők sorába és most már tényleg úgy érzem magam, mintha újra járni tanulnék.

A másik forgalmas helyen, a Kossuth Lajos-utca, Rákóczi-ut, Károly- és Múzeum-körut összetorkolásánál észveszejtő forgalom, mintha Pest összes járművei itt adtak volna egymásnak találkát. Veszek egy újságot és régi jó szokás szerint, újságot olvasva indulok át a másik oldalra. Az autók túlkölnék, a villamosok üjítő csöngetéssel akarják az életemet megmenteni, de én csak tovább olvasom az újságot, azaz csak úgy teszek, mintha olvasnám, mert felszememmel nagyon vigyázok a bőrömről. Azt is látom, hogy Fedák Sári rohog el mellettem egy csinos autón. Ő maga vezet. Noha nagy tisztelője vagyok, mégsem engedem, hogy elgázoljon.

Megállít a rendőr.

— Van jó dolga magának? Mért nem otthon olvassa az újságot? Tán olyan érdekes, hogy megéri, hogy elgázolják...

Aztán kioktat szépen úgy, mint a kollégája. Artatlan arccal hallgatom.

— Meg a villanyos, arra is jó lesz vigyázni. Se fel, se le nem szabad ugrálni. Bizony kérem, mer úgy felírják, mint a pinty...

Noha fogalmam sincs arról, hogy a pinty milyen módon írja fel az embert, de e fenyegetés után sietve elbucusztam.

Tíz perc múlva már le-fel ugráltam a villamoson. A legnyaktörőbb mutatványokkal szórakoztatam az utca közönségét, de rendőr nem vett észre. Fél óra alatt belefáradtam e hiábavaló küzdelembe és befejeztem a járnai tanulást.

Egy 33-as villamoson hazaindultam. Nagyszerű helyen lakom. Itt a sínek kanyarodnak és így a villamosok természetesen kissé lassabban mennek, ami viszont lehetővé teszi, hogy házam kapuja előtt szépen lelépjek a még mozgásban lévő kocsiról. Most is így tettem, azután megindultam csendesen át az uttesten, derékszögben, úgy, ahogy tanultam. Már majdnem a tulsó járdán volt a lábam, amikor egy kéz nehezedett a vállamra. Hátranéztem. A kézhez egy kar, a karhoz egy rendőr tartozott.

Igen kimért és udvarias volt.

— Ön leugrott a villamosról. Ez kihágás! Szabad az igazolványát . . .

Én szó nélkül átnyújtottam az igazolványaimat. Ő szó nélkül felírt. Felírt, mint egy pinty. Most már sejtem, hogy a pinty, hogyan írja fel az embert.

Kíváncsi vagyok, beszámítják-e enyhítő körülménynek, hogy amikor a rendőr igazolásra szólított, épen szabályszerűen mentem át az uttesten. Szabályszerűen: derékszögben . . .

László Aladár.